

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕСКИМОСИТЪ

Не далечъ отъ брѣга плуваше лодка. Въ нея имаше само единъ човѣкъ — странникъ, облеченъ въ европейски дрехи. Лодката все повече се приближаваше до сушата. Цѣлото ескимоско племе, което живѣеше на единъ пустъ брѣгъ, се бѣше събрало на брѣга да види, кой иде въ тѣхния осамотенъ край.

— Това е синъ ми! извика старата побѣлѣла вече Баскъ-Ва-Ванъ.

— Бабо, твоятъ синъ Нами-Бокъ, е отдавна умрѣлъ и отговориха сжсѣдитѣ. При това тѣ почнаха да и се присмиватъ, задето тя, старицата, все своя изчезналъ синъ бълнува.

Но ескимоситѣ не вѣрваха очитѣ си, когато се увѣриха, че въ приближилата се до брѣга лодка бѣше наистина сжщиятъ Нами-Бокъ, който бѣше се изгубилъ преди много години.

По-старитѣ се дръпнаха на страна и говорѣха:

— Това е сѣнката на Нами-Бокъ, който отдавна е умрѣлъ. Тя е дошла отъ царството на мъртвитѣ. Ала старата Баскъ-Ва-Ванъ, нищо не искаше да знае. Тя се приближи до сина си, поздрави го и заговори съ него. Скоро тя му помогна да слезе на брѣга.

Нами-Бокъ бѣше гладенъ. Дадоха му угощение отъ тюленова масъ и развалено месо, което той бѣше отвикналъ да яде и едва ли не повърна.

Всички продължаваха да го гледатъ съ недо-вѣрие.

Събра се цѣлото племе и по ескимоския обичай, накараха го да разкаже за ония чудни нѣща, които той е видѣлъ.

Нами-Бокъ почна:

Вие помните, когато трѣгвахъ на ловъ. Вѣтърътъ отнесе моята лодка и азъ четири дни пжтувахъ безъ да виждамъ суша. Отслабнахъ отъ гладъ и жажда, азъ видѣхъ нѣщо, което ме накара да мисля, че съмъ полудѣлъ. Това бѣше грамадна